

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614174960/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

nes Glam i Skoven for den enfoldige Pladder i Kirkerne, derfor skal jeg være fortabt i Tid og Evighed, og hun har Medlidenhed med mig, men jeg foragter hendes Medlidenhed, jeg hader den og trænger ikke dertil; lad hende have Medlidenhed med sig selv, med sine dødblege Kinder, med sine blodløse Læber og med sit indfaldne Bryst, der ligger, som en sunken Liigsteen, over et Hierte, der alt hører Graften til.« — »Du er meget grusom mod hende, Casimir!« — »Det forekommer mig undertiden, naar hun staaer for mig med sit iiskolde Blik, som om jeg var viet til en Dødning,« sagde Casimir, »og naar hun nu oven i Kiøbet seer ned paa mig, som paa et Væsen af en lavere Art, naar hun viser mig denne haldsalige Medlidenhed, der dog ret godt kan forenes baade med Bitterhed og Vrede, da føler jeg ordentlig, at jeg hader hende.«

I dette Øieblik traadte Alexandra ind paa ny, hun nærmede sig med et venligt og frygtsomt Blik paa Casimir, og blev staaende et Par Secunder, endelig rakte hun sin Haand til Adalbert. »Tilgiv!« sagde hun, »jeg føler, at jeg har overilet mig; naar vi troe at forsvare en hellig Sag, da kan det Onde allertest faae Magt, men jeg kunde ikke gaac bort, førend jeg havde faaet Deres og Casimirs Tilgivelse!« — »Vi have kun lidet at tilgive,« svarede Adalbert, »thi vi kunne ikke miskiende den ædle Grund til Deres Iver.« — »Bærer over med mig!« sagde hun venlig, »thi jeg føler, at jeg ikke lever længe med Eder.« Dermed gik hun igjen.

»Det var for din Skyld, at hun i Dag spillede den Forsonliges Rolle,« sagde Casimir; »mig behandler hun sielden med saamange Omstændigheder.« — »Hun spillede sikkert ingen Rolle, Casimir, hvad hun sagde, kom fra hendes inderste Hierte!« — »Jeg veed ikke hvad jeg skal troe, men det veed jeg, at hun aldrig

er vredagtigere, end naar hun skal til Kirke, eller kommer derfra, saa jeg da ikke behøver andet Vidnesbyrd om, at hun er andægtig stemt, end hendes Vrede og Bitterhed, dog dette skal jo være de Frommes almindelige Skiødesynd.«

Noget efter ledsagede Adalbert sin Onkel paa en Lystvandring, under hvilken han meddelte ham det Optrin, hvortil han nylig havde været Vidne. — »Ja, ja,« svarede Czernim, »Alexandra er en af dem, der gierne spærrede den hellige Petrus Veien til Himmelen, fordi han engang fornegtede Christus, hvorledes kan da den stakkels Casimir finde Naade for hendes Øine?«

Kort efter faldt ogsaa Talen paa Emilie. »Min Fader har stor Godhed for hende,« sagde Adalbert. — »Din Fader har en Deel tilfælles med vore Geistlige,« svarede Czernim, »kiender du noget til dem?« — »Ikke stort!« — »Det er Skade, af dem kan du ellers lære, hvorledes man kan have et ærbart Udseende, og dog være en vild Fugl i Grunden.« — »Emilie har et smukt Ydre og en sielden Anstand, derpaa sætter min Fader megen Priis.« — »Tro du mig, al denne Anstand er intet Andet, end et Skiul for Ærgierrighed og Intrigue, og feiler jeg ikke, da er hun dristigere, end Nogen af Eder aner, saasnart det gjelder om at tilfredsstille sin Lidenskab.« —

De to Vandrede vare ikke komne langt, da de saae en Mængde Mennesker, samlede i en Kreds, hvorfra der hørtes Sang og Harpetoner. »Der have vi Folkesangeren fra i Aftes,« sagde Czernim, »erfarer din Fader, at han er her endnu, gaar det neppe godt.« — Begge ilede nu hen til Forsamlingen, der ærbødigt aabnede Vei for dem, hvorved de fik Plads inderst i Kredsen, nærvod Sangeren, der ikke var ung, men hvis Lokker dog syntes at være bløevne graae før Tiden, og paa hvis stive stirrende Øine man